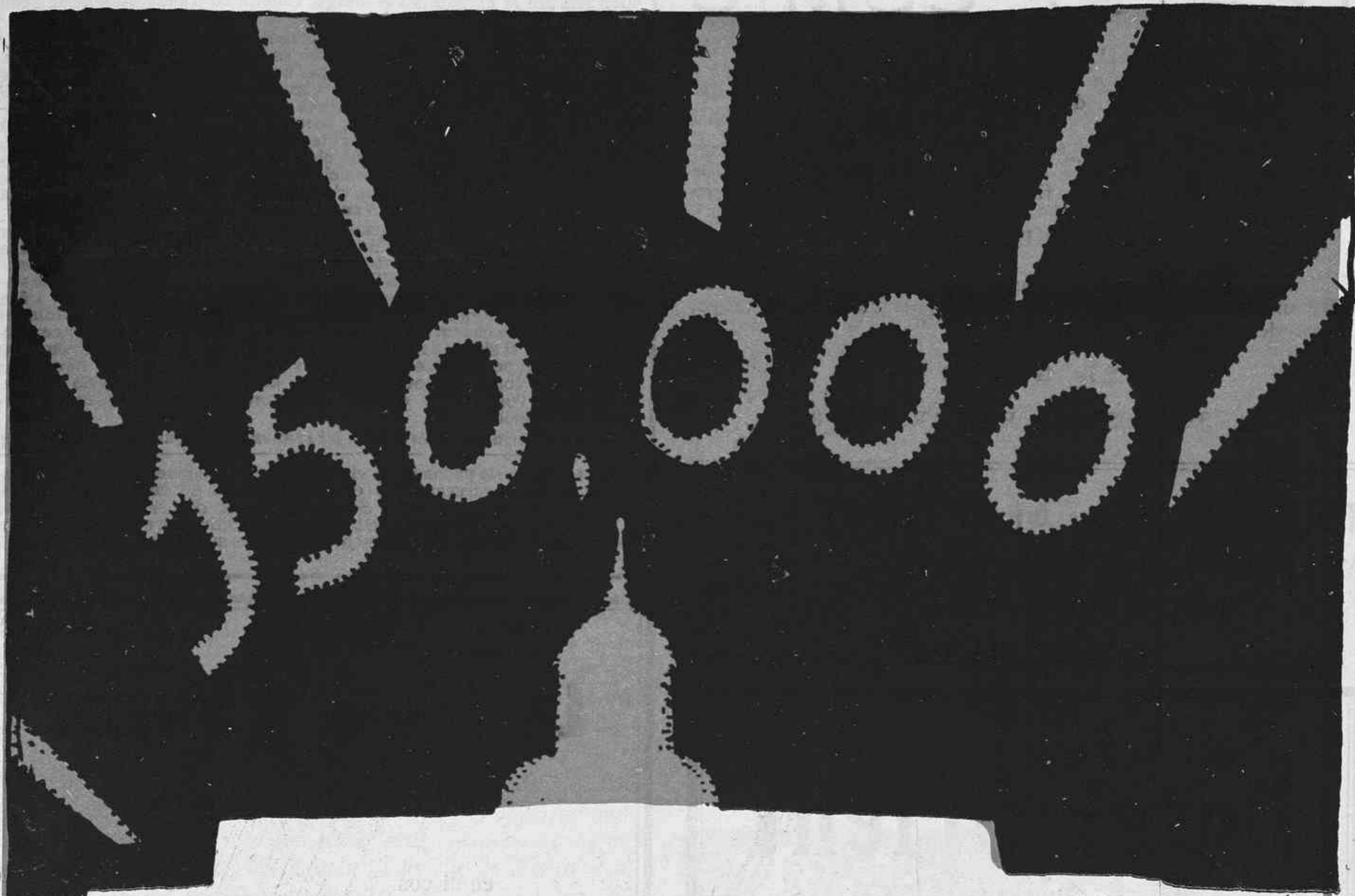

Barcelona, 20 de juny de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2660 - 15 cts. - Atrassats, 30

Els focs de l'Exposició

- Guaita, quins números!
- Això és la factura que presenta el pirotècnic, perquè el públic sàpiga el que han costat.

TEATRE TALIA

Companyia de l'eminent actriu argentina

CAMILA QUIROGA

Avui, divendres. Grandiós esdeveniment:

LA DAMA DE LAS CAMELIAS

Insuperable creació de CAMILA QUIROGA.

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Companyia de Gènere Frívol del TEATRE MARTIN de Madrid

Tots els dies. Nit, a les deu:

La humorada en un acte i tres quadros, original de Francesc Torres i Antoni Paso (fill), música del mestre Guerrero

LOS VERDERONES

El vodevil en dos actes (representat sense interrupció), dividits en 8 quadros, adaptat del francès per Lozano i Arroyo, música del mestre Francesc Alonso

EL GALLO

80 BELLISSIMES BALLARINES, 80.

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres, i per 5 únics dies

Magne programa de varietés i la cèlebre vedette

CARMEN FLORES

Hotel Orient

situat a la

Rambla del Mig, 20

El que ha batut el rècord
d'hospedatge durant
l'Exposició

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

VIES URINARIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugles, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 344 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

La Legió d'Honor

pel tenor Juan Rosich

en discos

La voz de su amo

LA VOZ DE SU AMO

MARCA REGISTRADA

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Sensualitats velles i delictes nous

ADA cop que s'anuncia una festa religiosa, s'omplen de sensualitat — i de sensualitat pervertida — els carrers de Barcelona. Els Dijous i Divendres Sants, quan les dones surten al carrer amb les mantellines i les mitges negres, veureu com s'arrufa el nas de les gents que passen amb el desig de veure belleses i de sentir-ne la seva fragància primaveral. Les dones, aquells dies, deixen els abrics d'hivern, es disposen a mostrar les seves belleses mig nues, i la provocació deuria fer perdonar fins aquells barons que, després d'haver jurat impotència viril per tal de consagrar-se a la litúrgia, obliden el compromís i es dediquen a enterniments amorosívols en certes botigues d'antiguitats no gaire llunyanes de la Catedral.

Passen aquells dies místics i alhora sensuals — tot misticisme va arrelat a un sensualisme vivíssim —, i quan arriba el Corpus tornem a sentir el vent de perversió que parteix de la banda de les dones. Ara ja és l'estiu que s'acosta; ara ja no es deixen més o menys mostrar les belleses que s'han repartit per la terra; ara es mostren de ple a ple. Als banys, pels carrers, si teniu la sort de seure davant d'una terrassa que hi doni el sol, veureu a contrallum la silueta de les cames bellugadisses i pecadores que es perden en la foscor del cos; als teatres, als passeigs, etc..., les dones tenen el sentit decoratiu de la provocació, de l'enlluernament; i darrera dels gegants, dels pendons, de les creus i dels ciris, veureu tot un exèrcit de dones, que tenen un sentit de la moral perfectament magdalístic.

Setmana Santa, pecat; Corpus, pecat... I ara vénen aquelles processons de barriada, tan distretes i provocatives, que serveixen per a tirar paperets, serpentines, convidar les gents, a les sales de ball, particulars, beure orxata i dansar fins a la vetlla, en mig de la foscor d'un carrer i després d'haver passat, clavats a la Creu, aquell Crist redemptor de la terra. Pecat, pecat, pecat... Encens, cera cremada, perfum de barberia recent, caramels, sedes que s'escriuixen mentre al gramofon sona el darrer disc de Jack Hylton. Istiu, provocació integral, per indulgència nostra, feta sota el signe de la Internacional de Roma.

* * *

—¡ Agafeu-lo! ¡ Agafeu-lo!

—¡ Lladres! ¡ Lladres!

Xiulets. Gent que corre. Ja l'han agafat. La gent va darrera de l'urbà. Es reuneixen en torn del taxi.

—¿ Què passa?
—¿ Què ha passat?
—¿ Un atropellament? Està clar; però si és que aquests xoferers no miren on van! ¡ Quina desgràcia! Mai no es té la vida segura...

—Ja pot ben dir-ho, ja...
—Un surt de casa, i ja no sap el que li pot passar!
—¡ Mare meva! ¡ I qui ha estat, qui ha estat, la víctima!

—¡ No se sap!

—Vagi a saber. Potser un nen o un vell...

—Clar...

—.....

—Au, detingut... Marxi, marxi...

—Però, ¿ què he fet, jo?

—A mi, no. Això ja ho dirà a qui hagi de dir-ho. En marxa...

—¡ I el porten lligat!

—¡ I va presoner!

—¡ I li han pres el taxi...!

—Però, ¿ què ha passat?

—No res; un xofer dels "Taxis Fortuna" que ha posat a més bon preu els taxis, i hi ha gent que vol que sigui car, per tal que només hi puguin anar els rics.

—¡ Quin delicte! ¡ Abaratir els preus dels taxis! Això no és de llei.

—Ara comprenc que per no caure en delicte, molta gent augmenta el preu de les subsistències.

—Clar. Es una cosa raonada.

FRANCESC MADRID

PRETENSIONS

Un amic nostre ha trobat l'Estelrich. L'ha trobat en una andana d'estació.

L'Estelrich té, cada dia, un aire més important, més imponent. A mesura que Cambó s'apaga, ell s'encén—però amb gas pobre.

Al nostre amic li ha dit:

—Ara ja puc dir que sóc ministre d'Estat".

Pobre Estelrich!

EL ROMANTICISME I LA CUINA

—No s'ha fixat quin contrasentit? Els hotelers fan una festa romàntica. Jo no veig la relació que pugui haver-hi entre l'hoteleria i el romanticisme.

—Sí, home! Vol una cosa més romàntica que el menjar bé, avui que, com tot va tan car, gairebé ens hem oblidat de menjar?

ES ESTRANY!

—Ja ha vist? Fins el "The Times", un diari anglès,

parla de la política de la Lliga. I fins aquest diari anglès la troba equivocada.

—I jo què em creia que el de la Lliga era un partit respectable que no tenia anglesos!

Suggerències

LA MOSCA VIATGERA

Jo estic assegut en un departament de primera classe d'un exprés que, en aquests instants, travessa els camps i els boscos del Luxemburg. —Una pregunta: ¿aquest Luxemburg és el del comte de l'opereta?—. És mitja tarda i el paisatge té tons encesos de faiança holandesa.

En aquest departament on jo viatjo, hi viatgen també una senyora molt grossa i vermella i una noia molt prima i groga. Són mare i filla, belgues, vénen de París i van a Berlín a veure un parent malalt. I ric, perquè si no fos ric, encara que estés malalt, no farien un viatge tan llarg.

Tot això m'ho han explicat, sense tenir jo ganes de saber-ho, als pocs minuts de posar-se el tren en marxa.

La noia—tan groga que quan li tocava el sol no se la veia—em mirava amb ulls de vaca malalta. La mare seguia parlant i marejant-me. Jo, per a defugir aquest mareig d'una manera gairebé correcta, he obert el sac de mà i n'he tret un llibre.

Convé, sempre que hom viatja, portar un llibre. Jo en porto més d'un—de Domènec Guansé, de Pau Vila, d'Angel Grau, d'Upton Sinclair, de Charlie Chaplin—i he de procurar llegir-los tots per a fer-ne després, al meu retorn a Barcelona, unes notes crítiques.

Aquest que ara tinc a les mans és el "Resum de Geografia", de Pau Vila, estimat professor, ahir; estimat amic, avui; una de les més poderoses mentalitats catalanes.

El tren corre sota un cel blau pàllid, entre camps d'una verdor acromada. De tant en tant, la nota rosada d'un "chateau" amb les seves torres còniques i el seu parc ombrós.

L'aire d'aquesta tarda de juny és lleument calitjós —una calitja en la qual es confonen els tons malva, blau, rosa i ambre—i el paisatge, contemplat així, sembla immobilitzar-se i adquirir patina d'anys, qualitat de paisatge miniat.

Jo, però, allunyo l'esguard del paisatge sempre nou que m'ofrena la finestra del vagó i el poso en el llibre. I, a poc, la prosa intel·ligent i lúcida de Pau Vila m'atreu i m'abstreu.

I, de sobte, un zumzeig misteriós i lleu en el departament. La mare i la filla que parlen en veu baixa? No, la mare i la filla s'han endormiscat i, encara que sembli estrany, callen.

El zumzeig s'apropa, i una mosca es posa damunt les pàgines d'aquest primer fascicle del "Resum de Geografia de Catalunya".

La presència d'aquesta mosca em causa una certa estranyesa. Jo havia vist mosques a les fondes, a les cases de pagès—sobretot a les cases de pagès—, a les casernes. Però mai no n'havia vist en el vagó d'un exprés. No m'explico la presència d'aquesta mosca en aquest vagó, camí d'Alemanya. No me l'explico ni per l'atracció del "dining-car". Ja és sabut que la cuina dels expressos fa l'efecte de cosa artificial, de cosa química.

A més a més, hom té de la mosca un concepte mesquí, d'animal de baix instint, sedentari i d'ambicions limitades. I viatjar significa inquietud, renovació.

Aquesta, però, que s'ha posat en les pàgines del llibre —encara que jo no hi entengui molt en mosques—, juraria que no és pas una mosca sedentària i casolana de les de "tranquil·litat i bons aliments". Les mosques de tranquil·litat i bons aliments, les que s'aferren al patriarcat i a la tradició, són pesades, dolentes, tenen un abdomen prominent, clerical.

Aquesta, no. Aquesta és una mosca prima, esquàlida, inquieta, intranquilla. Una mosca anticadolana, insurrecta, potser un xic intel·lectual i tot—aquest afany de posar-se en les pàgines d'un llibre ho fa sospitar—, que estima el viatge, l'imprevist, l'improvisat.

Aquesta mosca, que deu ésser el Don Quixot de les mosques, on deu anar? A l'Alemanya de Max Reinhardt i Hindenburg? A la Rússia de Stalin, que, com la França del 93, devora els seus homes?

Un lleu cop al llibre, amb la mà. La mosca, vola visiblement enutjada, i va a posar-se a la galta vermella de la senyora grossa. Horroritzada, en fuig depressa. Torna al llibre. Torna a volar.

El tren es detura. Som a la frontera alemanya.

LLUÍS CAPDEVILA

ROMANTICISME

Amb motiu de les festes de la setmana hotelera, a la Plaça Reial suposo que s'haurà celebrat l'anunciat Ball Romàntic. I dic suposo, perquè — i no pas fugint del romanticisme ni dels hotelers — jo era fora de Barcelona.

I consti que ho sento: jo, mal m'està el dir-ho, sóc tan romàntic! Sobretot quan el romanticisme està complicat amb l'hoteleria.

Suposo que la festa devia anar bé. Estic més que segur que hi devia anar. No altra cosa pot esperar-se del nostre graciosíssim i benemèrit Ajuntament. No altra cosa sinó èxits pot esperar-se d'un Ajuntament que ha fet allò tan bonic de la plaça de Catalunya.

Perquè suposo que l'Ajuntament ha collaborat amb entusiasme i devoció en aquestes festes de la Setmana Hotelera. No en faltaria d'altra! Els Ajuntaments, el nostre i els de tot arreu, sempre han collaborat.

Per de prompte, el lloc indicat — la Plaça Reial —, era magnífic: una plaça passada de moda, com el Romanticisme.

Quina olor de ranci devia fer la Plaça Reial la nit del ball! Quina olor de moble isabelí, ple de corcs! I quin bell aspecte devia tenir! Les crinolines i els pantalons culant, els copalta d'amples ales i les levites romàntiques i arnades! Les pameles i els mirinyacs.

Devia ésser una cosa enternidora, un retorn al 1830. Igual, exactament igual que en 1830: la mateixa música ploranera, els mateixos dandys i lions — Brummel, Byron i Balzac —, les mateixes dames que bevien vinagre per a estar pàl·lides, els mateixos sospirs, els mateixos amors clandestins i fatals.

I pronunciamiento, n'hi va haver cap? I suïcidi? Un pronunciamiento, un suïcidi, haurien donat molt to a la festa. Perquè en 1830, els joves, quan s'acabava el ball, anaven a suïcidar-se, o anaven a les barricades.

Cent anys després, o sigui avui, deuen haver anat a casa a treure's la disfressa i ficar-se al llit. VIRAI

La "setmana andalusa" al Poble Espanyol

Mançanilla, balls i unes dones que canten que són capaces de fer perdre el cap als lectors flamencos que som!

Capricis i paradoxes

LA MAQUINA D'ESCRIURE

No he comprès mai l'antipatia que alguns escriptors senten envers la màquina d'escriure. No fa molts dies encara que Marius Aguilar, al "Día Gráfico", posava en dubte que cap escriptor de raça preferís la "Underwood" a l'estilogràfica. ¿Com un home que en els seus "ecos" vol recollir tot el perfum de la vida moderna, pot pensar així?... ¿Hi pot pensar, sobretot, un director de diari modern? Jo, el que no entenc, és com encara, a les Redaccions, hi ha tan poques màquines d'escriure, tan pocs redactors que les manipulin amb agilitat. Per als reportatges, sobretot, ens semblen indispensables. Un reportatge sortit ràpidament de la "tipewriter" ha de resultar forçosament més viu, més trepidant, més en consonància amb el ritme de la vida moderna, que no si és elaborat lentament amb l'estilogràfica o—per què no?—amb la ploma d'oca. I això no és pas una mofa indiscreta. Recordo una crònica de l'Unamuno, escrita fa molts anys, en la qual votava, no ja contra la màquina d'escriure, ans a favor de l'"estilo" antic.

En realitat, els escriptors hauríem d'estar agraïts i meravellats d'aquest graciós i bell artilugi que ens permet de despreocupar-nos en absolut de tenir una magnífica, clara i antipàtica—antipàtica, sí—escriptura de professor de calligrafia. La màquina d'escriure ens presenta als ulls els originals com si ja estiguessin impresos; ens en fa veure defectes, incorreccions i assonàncies que potser ens haurien passat per alt en unes quarelles redactades a mà. És segur que en les galerades d'un article o d'un llibre escrit a màquina no hi haurem de fer pas tantes esmenes com si hagués estat redactat a punta de ploma. Altrament, en els articles que han de sortir sense que tinguem temps de llegir-ne les proves, quantes errades no ens hi estalvia! I penseu que les errades d'impremta són el corcò, de vegades l'esglai del periodista; que li fan pujar més d'un cop els colors a la cara, en veure com li canvien un concepte, com li desfan aquells efectes que ell havia pensat més sàviament. Jo proposaria que, si no per evitar-les totes, pel fet d'estalviar-ne alguna, cada Redacció alcés un monument a la màquina d'escriure.

Creure que, davant de la màquina d'escriure, no flueixen les idees amb la mateixa rapidesa que amb l'estilogràfica als dits, és no solament una preocupació, ans un error. Això s'esdevindrà, en tot cas, a aquell que no sapiga manipular-la amb una seguretat absoluta; que tingui de cercar en el teclat lletra per lletra. Però a aquell que hi estigui avesat, les idees li fluïran més ràpides. I això és natural, car la màquina d'escriure ens allibera de la preocupació de traçar unes formes materials, ens allibera de la preocupació del dibuix gràfic. Diríem que la ploma no aconsegueix altra cosa que fer lliscar les idees damunt

LA SETMANA HOTELERA

A Barcelona ho és tot l'any!

el paper. Però la "tipewriter" fa més. La "tipewriter" aconsegueix que hi volin. I és que les mans que colpeixen la màquina d'escriure, tenen, en el seu moviment, alguna cosa d'ales.

DOMÈNEC GUANSÉ

Moneders falsos

Allà, dies enrera, quan totjust caiguda la dictadura i amb motiu de la festivitat de Sant Jordi, el poble va semblar que s'entusiasmava massa amb les primeres aparicions de la bandera de les quatre barres, tant de temps arreconada, i al so de la "Santa Espina", que durant sis anys i escaig havia estat prohibida, en un editorial de "La Publicitat" hom hi feia sengles observacions molt atinades, motejant tot això de vertadera "quincalla".

Deia l'editorialista de "La Publicitat", que el cas de Catalunya està molt per damunt de tot això. I sortosament per al nostre poble, avui dia ja són molts els catalans que així mateix ho comprenen.

Això, però, no vol pas dir que l'actitud observada per aquesta majoria de catalans sigui la que es deuria ni tampoc que, fora d'aquesta quincalla, ja no quedi res més per a bandejar, del nostre programa. Car de fet hom hi repara, en el nostre moviment, unes altres activitats que n'absorbeixen una gran part principal i que precisament per això i perquè a més d'ésser tan inútils i supèrflues com aquella quincalla, ho encobreixen amb un to de fermesa i d'una significació consistent, val la pena que les tinguem en compte, per tal de no deixar-nos enganyar.

Els duros de xocolata no fan por a ningú, tothom els coneix, i fins i tot si algú us en donava, per poc llaminer que fóssiu, els hi agrairíeu; en canvi, els duros que són falsos fan por a tothom per la dificultat que hi ha de conèixer-los, i, conscientment ningú no els agafa ni que vagin recomanats.

Doncs, bé. Els duros de xocolata són aquella quincalla de l'editorialista de "La Publicitat". Per això no ens preocupen gens ni mica, i tampoc no ens enutjarem pas perquè hom s'entusiasmi, encara que sigui un xic massa, en sentir la tonada d'"Els Segadors" o bé de la "Santa Espina" i en veure onejar la bandera catalana. Sortosament, com deïem, ja tothom s'ha donat compte de l'abast de tot això. I duros que volent ésser de debò, són falsos, ho són activitats com la que actualment desplega "La Rambla de Catalunya". Es curiós veure com la major part d'aquells catalans que per una part critiquen aquells entusiasmes de quincalleria, per l'altra s'arriben a creure que l'actitud de "La Rambla de Catalunya" ho és ja tot en el moviment català. ¿Es que potser no veuen aquests catalans que el fet del nostre poble està també per damunt de tot això que al capdavall no són més que crits de dones? ¿No comprenen que la nostra actitud ha d'ésser més greu i seriosa? ¿No veuen que tot això està absorbint l'atenció de gairebé tot Catalunya, quan aquesta hauria d'estar fita solament en els focus directius del moviment nostre, com ho són els partits polítics catalans? ¿Es que no veuen tampoc que aquesta actitud cridanera, a més de no fer avançar ni un sol pas el moviment de Catalunya, ens pot ésser perjudicial? Perquè, vaja, no ens formem il·lusions. Supposeu, per un moment, que les autoritats, indignades per aquesta campanya — que és la única cosa que fa —, tornen a imposar un règim de rigor talment com abans. Doncs, bé; si no més fos per la preparació que ens po-

gués haver donat una actitud com la de "La Rambla de Catalunya", ens trobaríem tan desorganitzats com abans i tan incapaços de desplegar una acció de conjunt, que és la única que en aquests casos pot fer alguna cosa, no pas "els brams d'ase", que, com diu molt bé l'adagi, "no pugen al cel".

Però encara no s'ha acabat. I és que en aquests casos, és allò que "val més parlar clar que no pas motejar"; altrament, ens enganyaríem nosaltres mateixos, donant-nos "taba" amb "La Rambla de Catalunya".

I així, doncs, com que tot això de "La Rambla" hem quedat que era moneda falsa, i el senyor Sunyol i els seus la fabriquen per a mercadejar-hi, aquests senyors són, senzillament, uns moneders falsos. Al tanto, doncs!

MARREC

Les cèdules

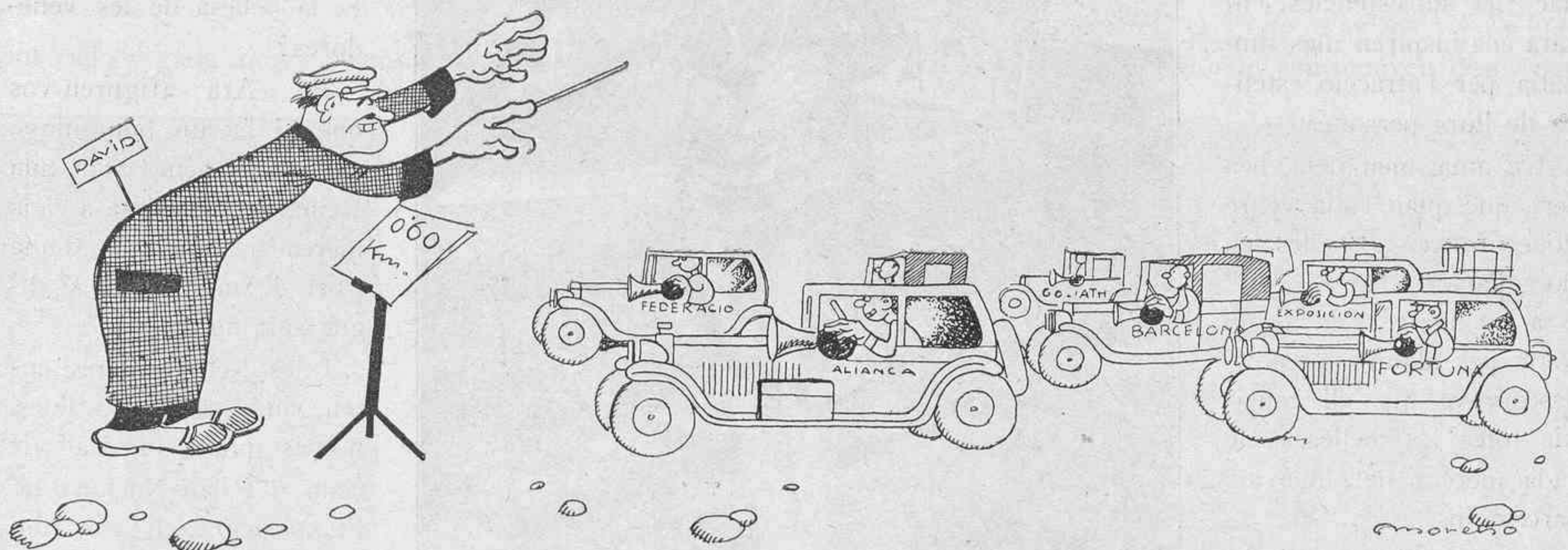
La Diputació ha fet públiques unes manifestacions bastant encertades.

El present any seran reduïts en un 25 per 100 els imports d'aquell document, pel que es refereix a les classes 12.ª i 13.ª de la tarifa primera, i es gestiona del Ministeri de Governació una autorització per a reduir la classe 11.ª de la mateixa tarifa.

Aquestes modificacions diu que reduiran els ingressos en 250.000 pessetes i es demana que, per a compensar-ho, tothom prengui la cèdula corresponent. Més clar; que ningú no passi sense cèdula i prengui la que li toqui.

La cèdula és un paperot inútil que el portem tot l'any a la butxaca i ens costa un grapat de pessetes cada any. Per a correspondre a l'interès que demostra la Diputació, nosaltres ens permetem suggerir una modificació total de les tarifes, molt especialment per la que es refereix als sous de la dependència, prou reduïts i massa gravats per l'odiós impost d'utilitats. Es dona el cas no qualificable que la tarifa de cèdula és calculada sobre el total del sou, sense deduir-ne el que es paga d'utilitats. Ço que vol dir que paguem cèdula per aquest altre impost.

Que es confeccionin unes noves tarifes, i aleshores que s'exigeixi a tothom la cèdula, si és que la Diputació està convençuda que serveix per alguna cosa. Altrament, hauríem de creure que no ha passat d'una bona intenció i res més.

LA NOTA DEL DIA

Tots estan per aquest director, menys "Fortuna", que vol anar sol i a benefici del públic.

Doncs tots a protegir "Fortuna"!

El baptisme de l'aire de les Reines dels Mercats i la Festa de la Banca

Les reines dels mercats a l'Aeròdrom Canudes, abans de volar per damunt de la ciutat

Es fama—i ben guanyada—que entre les venedores dels mercats abunden les belleses. I bé; a Barcelona hi ha més de vint mercats, i en aquests mercats hi ha dones de bellesa extraordinària. Un cop a les llurs "parades", amb la indumentària senzilla, el vestit de "cada dia", fa goig de veure-les, tantes xicotes, joves, alegroies, eixerides, a flor de llavi el somriure, la facècia discreta...

Si la tasca d'aquestes noies omple una funció social, ja que elles es prenen la molèstia de "detallar" les subsistències, encara ens inspiren més simpatia per l'atracció estètica de llurs persones.

Un amic meu deia, ben cert, que quan volia veure dones formoses, belles, en lloc d'anar a un "Cafè" o a un teatre, dava un tomb per algun mercat; i assegurava que ell coneixia totes les belleses de cada mercat, dels mercats barcelonins.

—A la "Boqueria", hi ha una carnissera—deia.
—I a Horta!... A Horta

hi ha una peixatera que fa ballar el cap!... I al Born!... N'hi ha una que ven verdura, més fresca que una toia de roses...

I així anava desgranant una sèrie de belleses que de debò eren atabaladores, atuidores, que feien rodar... tot el que a un bon xicot li pot rodar davant d'aquestes damiselles majestàtiques.

I, ¿per què anar més enllà en la descripció, si tothom està convençut que als nostres mercats, l'únic article que no s'acaba mai, és la bellesa de les venedores?

Bé. Ara afigureu-vos que hi ha un bon minyó que se li acut triar una Reina de la Bellesa a cada mercat i rodejar-la d'una Cort d'Amor! Com si diguéssim, no res!

I les Reines es presenten, amb les Corts llurs, només que a un Ball de Gala al Palau Nacional de l'Exposició... I són tan belles i es presenten tan fastuoses i tan elegantment abillades, que el Ball

Lola Capdevila, la reina de les reines

dels Mercats deixa enrera i pàlid el Sarau que poc abans hi havia celebrat l'aristocràcia.

Les Reines i llurs Dames d'Honor—modernes damiselles—han volgut conèixer l'emoció d'un esport novíssim. Han volgut sentir el goig de passejar per l'aire, per l'espai infinit... Han volgut volar...

El nostre primer aviador, Josep Canudes, en un gest galant, les ha invitades al seu Aeròdrom.

En la tarda del diumenge, ell i els seus camarades Xuclà, Carreres i Gaztañondo, les han iniciat en el deport eteri.

Espectacle inoblidable!

L'Aeròdrom d'En Canudes oferia un aspecte enlluernador... La petita, estreta i lamentable "carretera" era insuficient per a donar pas i cabuda als allaus d'automòbils i d'autobusos que eren conduïts envers l'Aeròdrom, tot conduint una càrrega preciosa: les dones belles dels nostres Mercats...

En el Camp d'Aviació d'En Canudes hi havia l'aglomeració formidable, immensa, dels Aeròdroms Internacionals en les jornades dels "raids" famosos, dels vols sensacionals, dels rècords del món.

En Canudes no volgué cedir a un altre l'honor d'atorgar el Baptisme de l'Aire a la Reina de les Reines.

I en el seu aparell, esvelt, senzill, segur, confortable, apossentà la jovencella Sobirana i se l'emportà, per uns minuts només, a l'espai, a la regió pura, per tal que es saturés d'atzur, que se sentís elevada per damunt la realitat de cada dia, per tal de posar-la més alta encara que el seu Tron.

I tot seguit les altres Reines començaren a volar...

Si hem de dir la veritat, però, l'espectacle perdé tot seguit el seu caràcter sensacional.

L'Aviació va perdent cada vegada més els seus trets heroics. Es ja una cosa organitzada, perfeccionada, gairebé dominada, subjecta a la voluntat de l'home.

Canudes, Xuclà, Carreres i Gaztañondo apossentaven les Reines en els avions llurs. Es desprenien d'en terra no cal dir arosament, car tractava's d'"asos" de l'aire. A poc d'haver volat damunt la plana del Prat i damunt Barcelona, tornaven al camp d'aviació i prenien contacte amb terra, per tal de renovar el "pas-

La reina de la Banca i la seva cort

Antònia García, reina de la Banca barcelonina

satge"... i tot això fet amb precisió matemàtica, sense ombra d'esfereïment.

Talment feia el mateix efecte que les Reines pujaven a un "taxi" per donar un tomb per la ciutat, assossegades, tranquil·les. La seguretat feia perdre tot caire poètic a l'esdeveniment esportiu.

Per això la Reina de les Reines s'exclamà en descendir de l'aparell:

—M'he enganyat. Em creia ben bé que "això" era una altra cosa...

I com ella parlaren totes.

Ni una tan sols havia cregut que l'emoció d'eivar-se i volar fos tan lleu, tan lleugera. Pensaven que havien d'experimentar una emoció forta, intensa. Elles creien que calia sentir-se heroïques, i es trobaren que "no passava res".

Diguem-ho així, per ésser sincers, i a honor i elogi de l'aviació i dels pilots experts de casa, qui contribuïren amb llur perícia a l'esplendor

de la festa magnífica.

A les quatre de la tarda començaren els vols majestàtics.

Arribà la nit, i les Reines no se sentien pas cansades de volar. Cap d'elles, tampoc, no volia quedar-se sense pujar, sense elevar-se en l'espai, sense rebre el Baptisme de l'aire.

I... era de nit... i encara volaven. Uns reflectors improvisats illuminaren el camp d'aviació; i Canudes, Xuclà, Carreres i Gaztañondo continuaven desprenent-

Les candidates que es presentaren per a ésser elegides

se d'en terra i posant-s'hi en contacte, després de volar, com si tal cosa no fos, amb precisió admirable.

Quan, a l'hora de sopar, abandonàrem l'Aeròdrom d'En Canudes, encara els motors seguien rodant, esbufegant, panteixant...

* * *

Al Teatre Escola — com a acte preliminar del Festival que se celebrarà, al Palau Nacional, el 23 del mes que som, verbena de Sant Joan —, davant d'un públic nombros, es procedí a l'elecció de la Reina de la Banca i la seva Cort d'Honor.

La bandada de concursants, totes elles formoses, belles damiselles, féu un xic difícil la tria.

Finalment, quedà elegida Reina de la Banca 1930 l'encisadora senyoreta Antònia García, del Banc Comercial de Barcelona; i com a Dames de la seva Cort d'Honor foren seleccionades les belles damiselles Mary Rodeja, del Banc de Valors i Crèdit; Josepa Oriol, de la Banca Soler i Torra Germans; Enriqueta Coll, del Sindicat de Banquers de Barcelona; i Teresa Tost, del Banc Nova Hispània.

Els electors, degudament acreditats, foren els delegats dels Bancs d'aquesta plaça.

La presentació de la Reina de la Banca 1930 i de la seva Cort d'Honor es farà durant el festival del dia 23, i hi han promès llur presència diverses Reines d'altres corporacions.

La Comissió organitzadora s'ha assegurat el concurs de l'Esbart Català de Dansaires, l'Esbart Folk-lòric de Catalunya i l'Esbart de Dansaires de Montserrat, els components dels quals executaran un programa de Ballets, i la reputada cobla "La Selvatana", de Cassà de la Selva, hi col·laborarà amb els seus aires de la nostra terra.

Després hi haurà la desfilada de les Reines, amb tota la majestuositat que l'acte requereix, i acabarà la vetllada amb un Ball de Gala, que serà amenitzat per la Banda del Regiment de Badajoz; l'Orquestra Coopey Jazz hi alternarà amb aquella gràcia seva.

Serà ofert, a la sort, un premi de cinc-centes pessetes a la senyoreta que llueixi el mantell de Manila més ric.

El Comitè organitzador rep, cada dia, presents de les Cases de Banca i Borsa de Barcelona, destinats a les Reines; aquests donatius seran exposats, aquesta setmana, a un establiment a la Plaça de Catalunya.

Per tot el que concerneix aquest Festival, cal adreçar-se al Comitè organitzador, Fontenella, número 1.

BRAULI SOLSONA

LA SETMANA HOTELERA

Els dos homes alimenticis. En Sala, l'home de la llet; i En Gaspar, l'home de la teca.

Visió de Corpus

Dijous, ginesta, clavells, barcelonines boniques, vestits llampants i jovencells avalotadors. Soldats a peu dret una colla d'hores sota el sol que els rosteix. Encarcament de roba amb fortor de naftalina. Això és el Corpus; una festa que l'església va ensenyar-nos de respectar, i que nosaltres hem anat cuidant de canviar-la i prendre-la a la nostra manera.

Davant nostre han passat els gegants. Ens han recordat els anys de canalleta, quan sortíem al carrer per veure'ls passar, seriosos, i ballar sempre al ritme del flabiol i tamborí. Ens feien por; vèiem en ells quelcom sobrenatural. Avui, com que àdhuc estem acostumats a fer-lo nosaltres, el gegant, no ens fan fred ni calor.

Però ells surten cada any. Amb vestit nou o vell, són la novetat del Corpus. Ballen sempre al mateix so, i els seus acompanyants ens escuren de calderilla les butxaques.

Música, claror, joia, d'una diada mig religiosa, mig laica, segons l'estat d'ànim que té qui la viu. Per nosaltres és un dia de tradició solament. Sortim al carrer per veure cares boniques, per dir amorettes a aquestes reines de la màquina d'escriure i del fil i l'agulla. Per amarar-nos de les sentors dels clavells dels nostres jardins i de la grogor de la ginesta de les muntanyes que ens volten. Ens endinsem entre la multitud i riem la seriositat de les "Dames d'Estropajosa" o les arrugues en el vestit d'un regidor.

De cua d'ull, llambreguem el balcó del nostre darrera, on unes nenes, fent cas omís de les modes, porten les faldilles més amunt del genoll.

I passa la processó. Llarga, inacabable com sempre. Nosaltres, però, no la hi trobem. Les damiselles que tenim al costat, tampoc. Per uns moments ens hem sentit mariners i fem demostracions pràctiques sobre la proa i la popa.

Dijous, ginesta, clavells, barcelonines boniques, vestits llampants i jovencells avalotadors. És la visió dels Corpus d'ara.

Discos

Feodor Chaliapine, el famós baix rus, canta dues cançons: *Ella rió* i *Canto de los prisioneros de la Siberia*, d'una manera insuperable.

—*Paño Murciano* i *Malagueña*, dues cançons de Nin, cantades per Fleta, que cada vegada ens agrada més amb la seva veu melòdica.

—El mestre Vives *Maruxa*. Emili i Enric Sagi-Barba, Lluïsa Vela. ¿Voleu més en una sola placa? Molt ben executat el "duo" de "Rosa" i "Pablo".

—L'Orfeó Català, en *Processó a Muntanya*, de Vives, ens torna a demostrar que la seva fama està conquistada a força de "bemolls".

—*Norah* (Vals). *Sos bueno vos también*. (Tango). Irusta, Fugazot i Demare són els executants d'aquestes composicions molt inspirades.

—Una fantasia a gran orquestra sobre els motius de Claver, dirigida pel mestre Gelabert, titulada "La Euterpe", per on hi desfilen tots els trossos més populars d'En Claver.

—Finalment, "Demon Jazz" presenta *Sólo para ti*, de Madrid, Solsona, Demon, i *¿Por qué no se casa usted?*,

de Fidel Prado, Ledesma i Oropesa, que ha vingut a engrassar els èxits de l'orquestra "Demon Jazz".

Ja pot preparar la Companyia del "Gramofon" plaques per aquests dies de Sant Joan i Sant Pere, car seran moltes les que es vendran.

BAMBI

Un homenatge que s'imposa

La setmana hotelera, a la nostra Exposició, ens ha demostrat dues veritats: que quan es volen fer coses ben fetes, s'ha de disposar de mitjans, i que per arrodonir-les, no s'ha de prescindir del concurs del poble. Vegeu, si no, quin èxit més esclatant no han tingut aquests senyors que ens han ofert tota una setmana d'actes populars, acuradament propagats, amb més cara i ulls que totes aquelles manifestacions que volgué intentar la Comissió de la primera època, i que fracassaren perquè la popularitat no va ésser vista enlloc.

Hi hem tingut de tot; festes per la quitxalla, pels xofers, llum, aigua, sardanes, i una munió de coses que se'ns fa difícil de recordar, de tantes que n'hi ha hagut.

Totes han estat mirant al poble, volent-li donar, sector per sector, quelcom del que es mereix. No esprenent-li més la butxaca, car bé prou que ha pagat.

A l'Exposició, ara, ja hi hem entrat de debò. Podem dir que, per fi, ha estat la nostra Exposició. Aquestes darreres mesades per una i altra banda, el poble s'ha sentit cridat i afluí, com sempre sap fer-ho, a les grans avingudes, pavellons i jardins.

Però manca un homenatge. En el recinte de la manifestació més gran que s'ha vist en la nostra història, s'ha de retre tribut al ciutadà anònim de la nostra ciutat i dels cinquanta quilòmetres al seu voltant, que no és ni obrer, ni canalla, ni taxista, ni dansaire. Aquest ciutadà que ha contribuït de grat o per força a les taxes que se li han imposat. Aquest home que passa pels nostres carrers i no és ningú i ho és tot. Ell, si escriu, paga un segell de més; si va al teatre, paga un sobrepreu; si no es mou de casa, el paga per altres cantons. Ell, centim per centim, ha pujat amunt les escales del Certamen, ha construït els palaus, els ha decorat, i ha ajudat a enriquir-se a molts que avui en són fora.

S'ha de fer un homenatge al ciutadà i al nostre poble. No un homenatge amb tecs, ni descobriment d'estàtues. Tampoc de repartiment de medalles, perquè sols mereixeria la dels Sofriments per la Pàtria. Un acte senzill, banal si voleu; però acte democràtic, de llibertat: Deixar-lo passejar tot un dia, per TOTA l'Exposició, sense que li costi ni un sol centim. Que sien suprimides per vint-i-quatre hores les guixetes de les portes, dels palaus, dels lavabos i de tot el que no sien empreses particulars. Que pugui entrar-hi qui no té ni la pesseta d'entrada, i que tots, sense excepció de cap mena, s'amarin de suor per aquelles avingudes i reposin sota l'ombra encisadora dels jardins.

Portar-hi cobles, bandes, orquestres; que per una sola vegada es regalin les notes al poble, que, quan vol, sap oir-les amb devoció.

Aquest és l'homenatge que manca i que s'imposa. Estem en la tanda d'homenatges, i no està per demés de recordar-nos del poble que paga i calla.

DOMÈNEC DIUMENGE

La vida en broma

Ens estem guanyant un nou títol per a la nostra ciutat. Si no tan pompós com aquell d'"arxiu de la cortesia" de l'esguerrat de Lepanto, un xic més justicier. Barcelona, d'avui en davant, es dirà "Sucursal de Sant Boi", n'estem segurs.

Fixeu-vos només en què ací tothom té dret a fer soroll. Sembla que ens ha entrat la mania de l'escandalitis aguda. Rivalitzem en ultrapassar sempre els sons més estrafolaris. No n'hi ha prou dels automòbils, carros, cotxes, bicicletes que aïmb llurs botzines i campanes ens atabalen, ni de la corneta de l'escombrariaire ni dels xiulets dels urbans. Hem de fer més escàndol; no podem deixar tranquil el veïnat; volem "marcar", francament.

Prenem per exemple una casa que coneixem molt bé. Té quatre pisos d'alçada, i quatre portes a cada replà. Al costat hi ha un cinema. Aquesta casa és la casa del soroll. Si ens atorguen el títol que hem citat més amunt, tindrà el número u. Comproveu-ho:

Un piano al cinema.

Una botiga d'aparells parlants, amb el corresponent altaveu.

Tres pisos amb piano.

Dos més amb fonògraf.

Altres dos amb "ràdio" installada.

¿Què us en sembla?

En aquestes nits de calor, que les portes són obertes de bat a bat, la casa a què ens referim és una revolució musical. (Això de musical és un dir, està clar).

Cançons, couplets, ballables, òperes, sarsueles, recitats, anuncis, crits, brams i xiulets, tot a l'hora. Sense comptar el corejat dels veïns quan senten "La desfila de l'amor".

Que ens donin el títol ben aviat, perquè, si no, no hi seran a temps. Ens hauran de portar a Sant Boi, sense tenir-lo.

CASCAVELL

Juny

Les boires s'han estès per l'infinit,
i el vèrtig del llampec vibra amb fermesa;
un temporal agut, xop de feresa,
fa via enllà, enllà, pel vent impellit.

Quan la tamborinada s'ha exhaurit,
el cant de les cigales té represa...
El blat, ros, torça el coll, perd l'esveltesa
i espera el llos amb que serà colpit...

Muntanya de gatosa i mata seca,
al mig de cada plaça, alta s'aixeca,
que l'hora d'abrandar-se està esperant.

Entorn, tots els infants salten i ballen...
Pels llandars, els vellets, de son badallen;
han vist ja tantes vetlles de Sant Joan!

VÍCTOR CANIGÓ

Ha estat detingut un individu que exercia illegalment la medicina. Diuen que feia cures meravelloses, però la llei és la llei, i, sense un títol, hom no té el dret de curar la gent.

Ara, amb el títol, hom té fins el dret de matar-la impunement.

El tant per cent d'analfabets, a Turquia, abans de la reforma de l'alfabet, era de 90 per 100. Ara aquest tant per cent s'ha reduït molt, i es creu que d'ací a poc temps, el nombre d'analfabets serà pràcticament nul.

Això potser desagradarà als vells costums rutinaris, pintorescos i incívils. Però Mustafà Kemal pot ben bé gloriarse de l'èxit que la reforma ha ja obtingut.

A l'Estadi de l'Exposició s'ha celebrat una festa infantil. Voleu dir que tot plegat no ho resulta una mica, d'infantil?

Ja us heu inscrit a alguns dels cursos de Divulgació de Cultura Catalana?

Ja llegiu i escriviu en català?

Ja us heu fet incloure al cens electoral?

Em fa l'efecte que així que camini, anirà on li doni la gana.

Cal no perdre mai de vista els propis ideals.

Cal actuar, en tot i a tothora, com a bons catalans i com a bons ciutadans.

“La bondat — diu Lluís Vives a “La Introducció a la saviesa” — engendra l'amor; i la majestat, el culte; la saviesa, la fe.”

Allí on no hi ha, doncs, ni bondat, ni majestat veritable, ni saviesa, no hi pot haver ni amor, ni culte, ni fe: no hi pot haver més que mentida i vanitat.

Un diari es pregunta què s'ha de fer, acabada l'Exposició, del Parc de Montjuïc.

Senzillament: s'ha de conservar i obrir de bat a bat les seves portes per tal que els barcelonins, que no tenim gaires coses per passejar, poguem fruir-ne.

I vigilar-lo, vigilar-hi molt, perquè la gent inculta que sempre té els pobles, no el malmeti.

A París hi ha un fresc que es dedica a tallar les faldilles de les dones.

Serà perquè no li plau que se les allarguin, bo i seguint la moda?

“Els exiliats acusen” és el títol d'un nou llibre.

I els no exiliats, quan començaran a acusar?

O és que només es recorden de Santa Bàrbara quan trona?

L'“Associació de Teatre Selecte” inaugurarà la tanda de teatre estranger, el proper dia 22, amb la tragicomèdia en set actes de Max Deauville, traduïda al català per Ventura Gasol, “Era un home!”.

De la direcció escènica en té cura N'Enric Lluelles i de l'artística, N'Angel Fernández.

Malgrat ésser una sessió íntima, tot fa preveure un èxit ben remarcable.

S'ha estrenat una obra que porta per títol “El país de los tontos”.

Encara que no hem assistit a cap representació, coneixem molt bé de quin país es tracta.

A Bilbao, parlant de fútbol, un home donà sis ganivetades a un altre.

Si essent campions fan això, què farien d'haver perdut?

A Galícia escasseja el peix.

Aquí cada dia veiem més lluços.

A Ciudad Real el fiscal demanà 330 anys de presó a dos processats. Els defensors, però, demanaren l'absolució.

Encara que parteixin la diferència per a quedar tots contents i alegrets, no en treuran res.

Les qüestions universitàries fa uns quants dies són d'actualitat.

Per un suspens, es suïciden dos estudiants.

Per unes píndoles, es bufeteja un catedràtic.

Es que la gent se sent bèllica, o que comencem a tenir vergonya?

Seegrave, l'home que era l'esperit de la velocitat amb els seus aparells, s'ha matat en unes proves.

Negocis de voler córrer massa.

Ja fem bé, nosaltres, que ens ho prenem tot a la fresca!

Al Paralel, al nostre bullanguer Paralel, s'està bastint un altre Teatre-Cine. Portarà el nom d'“Avenida”.

Voldríem equivocar-nos; però creiem que servirà més per cinema que per teatre.

Segons una estadística—aquests nordamericans són molt aficionats a l'estadística—des de 1918 fins ara, als Estats Units han mort d'accident un milió d'habitants, entre homes, dones i nens, i hi ha hagut vint-i-cinc milions de ferits.

Fins en les desgràcies volen batre el rècord, aquests nord-americans.

Això ja és massa!

El senyor Alba segueix celebrant entrevistes.

Què signifiquen tantes entrevistes? No valdria més que el senyor Alba seguís representant el seu paper d'“exiliat voluntari”?

Tots hi sortiríem guanyant.

Ja és hora que treguin la censura.

“Locaut” patronal a Linares.

I la resposta: vaga obrera a Bilbao.

Es allò que diuen: cal saber respondre sempre a to.

Llegim que “torna a haver-hi comunicació amb Xerès”

Ja coneixem més d'una “mona” que se n'alegrarà.

Encara hi ha censura.

El príncep Càrol de Romania s'ha sortit amb la seva: ja és rei.

Com que hi tenia una veritable afició. I es veu que és un ofici el de rei, que deu tenir grans avantatges.

Quan treuran la censura?

Acudit.—La resposta era dirigida al vostre treball “Contrastos de la vida”. Ara, però, ja no és oportú. Feu-ne, si us plau, d'altres, igualment curts.

A. T. S.—Es tanta la retallada que s'hi ha de fer!

J. V. R. (Sant Sadurní).—No pot anar.

E. P.—Us diem exactament igual que la darrera setmana.

T. R.—En va un. L'altre, no.

J. T. R. (Tarragona).—No pot anar; és molt defectuós.

M. T. (Almatret).—No ens acaba d'agradar. Per altres ocasions, us preguem l'original a màquina.

Ben-fet.—El treball no s'adiu gens amb el vostre pseudònim.

A. B. C.—Estàvem per no contestar-vos. Però vós no hi teniu cap culpa que porteu les inicials d'aquell paperot, sabeu? No pot anar, no.

ADVERTIMENT ALS NOSTRES COL·LABORADORS ESPONTANIS: Tots els originals deuen venir amb quartilles escrites a una sola cara. Altrament, aniran a parar al cove sense llegir-los.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. L'ESQUELLA i “La Campana”, Om, 8, Barcelona

Exposició de Barcelona 1930

Oberta de les deu del matí a les dues de la matinada
Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

Il·luminacions i fonts lluminoses des de la vesprada fins a les nou,
i de les deu fins a dos quarts de dotze de la nit

Divendres, dissabte i diumenge, continuació de la **Setmana Andalus**

PALAU NACIONAL

Demà, dissabte, a les deu de la nit: Festival **Lamote de Grignon**, prenent-hi part
"Orquestra Pau Casals" i "Orfeó Gracienc", sota la direcció del mestre
Lamote de Grignon

Diumenge propinent, tarda i nit: **Gran Festa Empordanesa**

Revetlla de Sant Joan

PALAU DE PROJECCIONS

Dies 23 i 24: Únic concert en Espanya de l'Orquestra **Jack Hylton** i els seu 27 boys.
La millor orquestra de Jazz del món. Queden posades a la venda les localitats per aquest
únic concert

PARC D'ATRACCIONS

Obert fins l'hora de tancar l'Exposició

OBRES D'EN SANTIAGO RUSIÑOL

Anant pel món. (2. ^a edició)	Ptes. 2 (Esgotada)	La Verge del Mar	Ptes. 1'50
El místic. (2. ^a edició)	2	El despatriat	2
Oracions. Amb música d'E. Morera.	2	El triomf de la carn	1'50
(4. ^a edició)	2	La illa de la calma (2. ^a edició)	2
Fulls de la vida	2 (id.)	L'homenatge	1'50
Els Jocs Florals de Canprosa. (2. ^a edició)	1'50	La lepra	1'50
El bon policia	2 (Esgotada)	L'arma	1'50
Monòlegs. (2. ^a edició)	2	L'envelat de baix	1'50
La bona gent	2 (id.)	Glossari, per <i>Xarau</i>	2
Tartarin de Tarascó. D'A. Daudet.	2 (id.)	El Català de "La Mancha" (Novel·la)	3'50
El pati blau. (4. ^a edició)	2	El pobre viuud	2
El poble gris	2 (id.)	A cà l'antiquari (Sainet)	1'50
La mare. (4. ^a edició)	2	L'auca del senyor Esteve (Cinc actes)	2
La «merienda» fraternal	1'50	(2. ^a edició)	2
L'Alegria que passa	1'50	"Gente Bien" (Sainet) (5. ^a edició)	1'50
L'heroic	2 (Esgotada)	Els Naufragis	2
La fira de Neuilly	2	En Josepet de Sant Celoni (Novel·la)	2
Libertat!	2	picaresca	2
La "Niña gorda" (Novel·la) 2. ^a edició	3'50	"Souper-Tango" (Obra satírica en un acte)	1'50
Els savis de Vilatriata	Ptes. 2 (Esgotada)	La casa de l'art (Peça en un acte)	1'50
L'auca del senyor Esteve (3. ^a edició)	2 (id.)	L'acaparador (Peça satírica en un acte)	1'50
Novel·la	2 (id.)	Bataneros en comandita (Sainet de costums financers en un acte)	1'50
L'hereu Escampa	2 (id.)	El català de "La Mancha", tragicomèdia	2
En Tartarin als Alps	2	en quatre actes	2
La llei d'herència	2	"Chauffeur... al Palace"!	1'50
Aucells de pas	2	Tenoriades, peça en un acte	1'50
La intel·lectual	2	Casament de conveniència, en tres actes	2
El redemptor	2	La niña gorda	3'50
Cors de dona	2	Màximes i mals pensaments	2
El teatre per dins	1'50	Els Analfabets, Comèdia en dos actes i	2
Dol d'allivio	1'50	tres quadres	2
El daltabaix	2	Ocells de fang	5
El titella pròdig	1'50	Jardins d'Espanya (Esplèndida edició)	
La nit de l'amor	1'50	Quaranta làmines en color. Amb text	
Del Born al Plata. (Impressions de viatge)	3'50	d'eminentes escriptors. Un tom-carpeta,	
3. ^a edició	3'50	en foli	25
Port - Tarascó, d'Alfons Daudet. Traducció	2	Les dues filles	1'50
El pintor de miracles	1'50	Miss Barceloneta	2

OBRES D'EN C. GUMÀ

	Ptes.		
Fruyta del temps.—Colecció de poesias, formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa</i> y <i>Fruyta madura</i> : segona edició il·lustrada. Cada tomet 0'60 de pesseta; tots junts.	2'40	Guia del conquistador.—2. ^a part del <i>Art de festejar</i>	0'60
L'amor, lo matrimoni y'l divorci	0'60	¿Colon o Carnestoltes?—Ensaronada cómica municipal; il·lustració de M. Moliné	0'60
Del bressol al cementiri	0'60	Pelegrins a Roma.—Viatge bufo-tràgic en vers, il·lustr.	0'60
Buscant la felicitat	0'60	¿Per què no's casan los homes?—Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Petons y pessichs	0'60	¿Per què no's casan las donas?—Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Barcelona en camisa	0'60	La salsa del amor	0'60
Lo deù del sigle	0'60	Lo món per un forat.—Humorada en vers, il·lustr.	0'60
¿Home o dona?	0'60	De la Rambla a la Manigua.—Aventuras d'un reservista, il·lustrada	0'60
La dona nua (<i>¡Moralment!</i>)	0'60	Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, il·lustrada	0'60
Tipos y topes (Colecció de retratos)	0'60	Un casament a prova.—Humorada en vers, il·lustrada	0'60
¿Guerra al cólera! Instruccions pera combàtrel.	0'60	La senyora de tothom.—Humorada en vers	0'60
Cla y català. <i>Llissons de gramàtica parda</i>	0'60	Lo libre de les cent veritats.—Edició il·lustrada.	0'60
Don Quijote de Valcarca	0'60	El pecat de Eva.—Humorada en vers, il·lustrada	0'60
¡Ecce Homo! Monòlech en nn acte y en vers	0'60	Agencia de matrimonis.—Humorada en vers, il·lustr.	0'60
Filomena.—Viatge de recreo al interior d'una dona	0'60	Entre faldillas y pantalons.—Humorada en vers, il·lustrada	0'60
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán	0'60	Sota la parra.—Colecció de cantars	0'60
Sobre las donas.—Polémica entre C. Gumà y <i>Fantástich</i>	0'60	Mil y un pensaments.—Colecció de màximes y sentiments.—Un tomo de unas 100 páginas	(agotada)
Vuyts y nous.—Ab lo «retrato» del autor	0'60	Lo Rosari de l'Aurora.—Album humorístich, ab caricatures	(agotada)
20 minuts de broma.—Un tomet que conté dos monòlechs representables, titolats <i>Tres micos</i> y <i>Un cessant</i>	0'60	Gos y gat.—Juguet cómic en un acte y en vers	(agotada)
La Exposició Universal.—Humorada agre-dolsa	0'60	Un cap-mas.—Juguet cómic en un acte y en vers	(agot.)
Una aventura de amor.—Il·lustrada per M. Moliné	0'60	Lo pot de la confitura.—Colecció de poesias	(agotada)
Cansons de la flamarada.—Un tomo de 128 pàgs.	1'50	Cura de cristià.—Juguet cómic en un acte y en vers	(ag.)
La primera nit.—(<i>Impressions de un nuvi</i>)	0'60	Guia cómica de la Exposició Universal.—Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varis dibuixos	(agot.)
Lo dia que'm vaig casar.—(<i>Impressions d'una nuvia</i>)	0'60	Una casa de dispesas.—Juguet cómic en un acte	(agot.)
Drapets al sol.—Escàndol humorístich, il·lustrat	0'60	Ensenyansa superior.—Juguet cómic en un acte	(agot.)
Quinze dies a la lluna.—Gatada en vers, il·lustrada	0'60	¡Abaix lo existent!—Disbarat cómic en un acte	(ag.)
Ni la teva ni la meva.—Comedia en 3 actes y en vers	2'40	L'amor es cego.—Juguet cómic en un acte y en vers	(ag.)
Un viatge de nuvis.—Humorada en vers, il·lustrada	0'60	Lo Marqués de Carquinyoll.—Juguet cómic en un acte	(ag.)
¿Quina dona vol vostè?—Humorada en vers, il·lustr.	0'60	Jesús Maria Joseph!—Juguet cómic en un acte	(ag.)
Lo primer dia.—Juguet cómic lirich, en un acte	0'20	¿Com se pesca un marit?—Humorada en vers, il·lustrada	(ag.)
Art de festejar.—Catecisme amorós, en vers, il·lustrat per M. Moliné	0'60		

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certficat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes

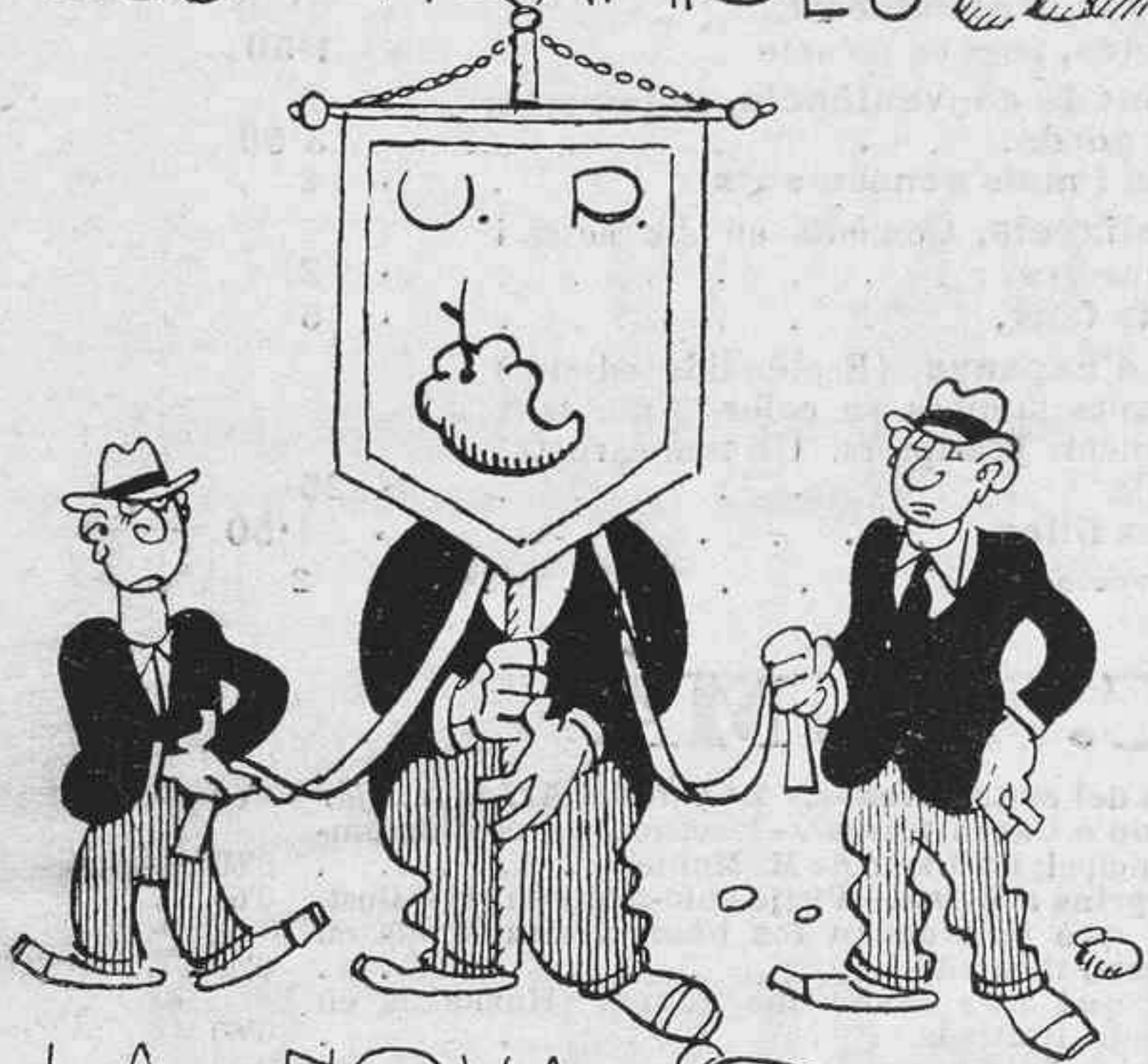
motepo.

LES "TRAMPDES"

BALL DE BASTONS

LA NOVA COFRADIA

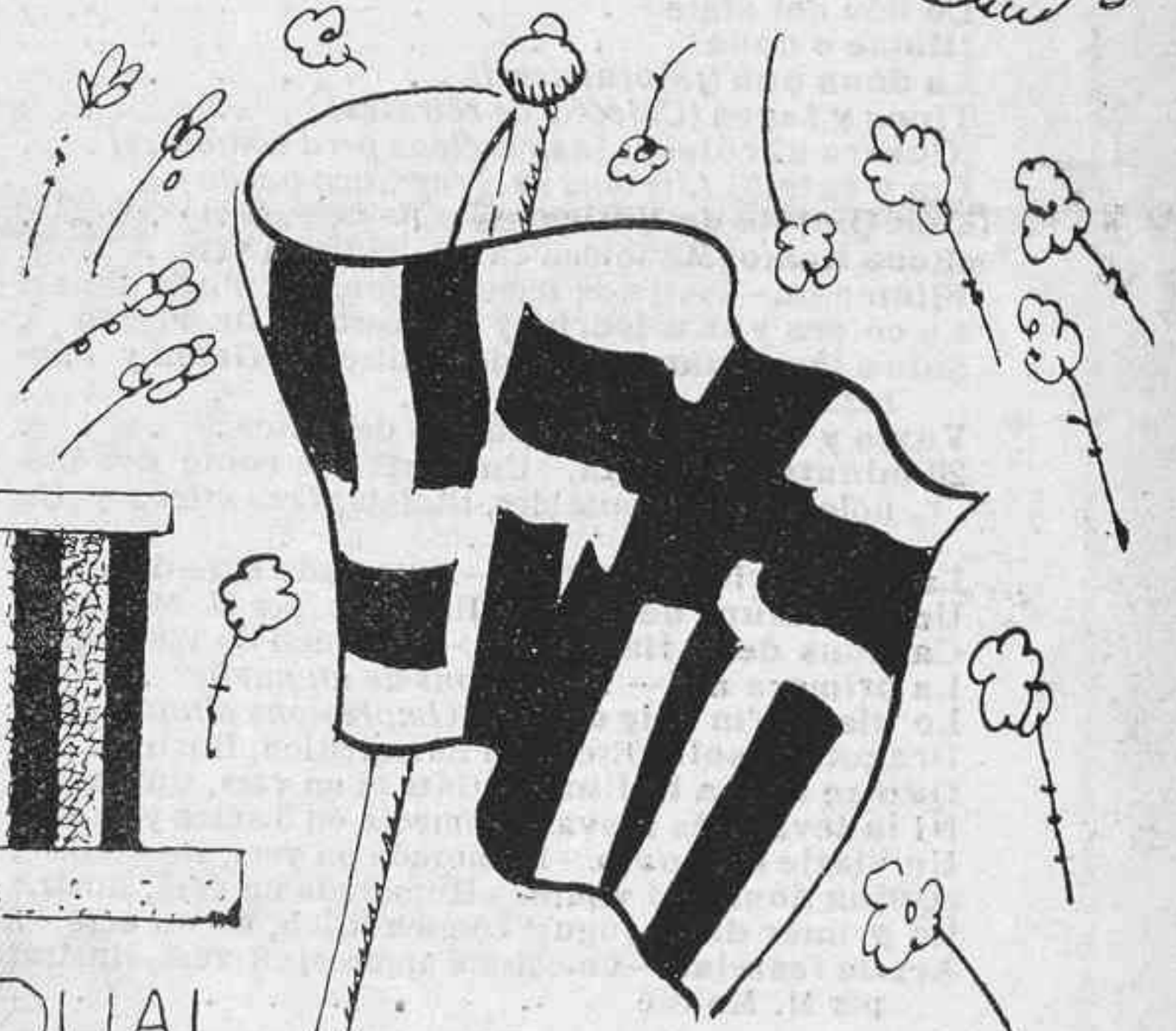
ELS NANOS

EL PENO

CIRI PASQUAL

LA BANDERA

LA DIADA DE CORPUS